

Prasowe
Wydawnictwo
Dokumentacyjne
RSW „P-K-R”

Warszawa
Pl. Starynkiewicza 7
Tel. 28-59-59

NASZA TRYBUNA W

00-687 WARSZAWA
ul. Wspólna Nr 61

wydanie

3 4 - - 1 0 - 1 2 - 0 2 - 7 8
Nr z dn

teatr

Szaleństwo 665 miłości

SZTUKI Aleksandra Ostrowskiego, dramaturga rosyjskiego, żyjącego w II połowie XIX wieku są u nas grywane często. Twórca rosyjskiego teatru narodowego ukazywał w swych utworach, niech tylko przypomnę „Grzeszników bez winy”, czy „Pannę bez posagu” codzienne życie kupiectwa rosyjskiego, urzędniczej inteligencji i ziemiaństwa dając szeroki obraz ówczesnych stosunków moralno-społecznych, charakterystycznej dla wieku XIX obyczajowości.

Dramat Aleksandra Ostrowskiego „Burza” wystawiony w Teatrze Nowym, w przekładzie Jerzego Jędrzejowicza, reżyserii Stanisława Brejdyganta, ze scenografią Marcina Stajewskiego — to właśnie „burza namiętności”, „szaleństwo miłości” przypominające bardziej ostry przypadek choroby, niż miłość kobiety, przypadek —

rzec można — nagłego „opętania”, któremu nie pomogą żadne egzorcyzmy. A więc opowieść o głębokiej, nagle spadającej

na człowieka, jak grom z jasnego nieba namiętności, spalającej na popiół, niosącej za sobą nie promienną radość miłości ale czarną jak noc namiętność.

Tak było w przypadku Katii, głównej bohaterki dramatu Ostrowskiego. Miłość do Borysa spala ją na śmierć, w dosłownym tego słowa znaczeniu, jest bowiem uczuciem bezgranicznym, przewyższającym to, co czuje do Katarzyny Borys, którego niezaangażowana czułość będzie przyczyną katastrofy.

Miłość Katii jest „kwiatem zia” wyrosłym na glebie mieszczańskich stosunków społeczno-rodziny, takie panowały w Rosji dziewiętnastowiecznej, stosunków patriarchalnych, często opartych na ślepych poslu-

szeństwie w stosunku do rodziców i terroru rodziców nad dziećmi, pracownikami, domownikami czy służbą. Wyzwolenie się uczucia Katarzyny do Borysa było wyrazem buntu wobec potulnego i posłusznego męża, strasznej teściowej, znajomych i przyjaciół, akceptujących z cynizmem dwuznaczność ich własnego życia.

Położenie przez reżysera nacisku na stronę psychologiczną, zawilgość uczuć, powiązań rodzinnych, ukazanie „wnętrza” rodziny mieszczańskiej dało w rezultacie złożone studium Katarzyny i otaczających ją ludzi.

Najciekawsze studium przeżyć ludzkich ukazała sama Katia, w roli której występowała Ewa Wiśniewska. Najbardziej „rosyjski” w przedstawieniu był Marliusz Dmochowski, jako kupiec Dikija. Groźną w swym wyrazie i postępowaniu postać teściowej stworzyła Zofia Rysiówna. Rolę Borysa, który stał się obiektem uczuć Katarzyny zagrał Gabriel Nehrebecki. Interesujące epizody stworzyli pozostali aktorzy: Anna Clepielewska, Barbara Zgorzalewicz, Teresa Lipowska, Józef Pieracki, Jerzy Dukaj. Mężem Katii był Jerzy Molga.

ANDRZEJ MARKIEWICZ